

MIJMERING

Diefjes in de dop

Op een dag stonden ze daar. Hij een potentiële verkrachter, zij een onderdanig vrouwtje met een kleurloos doekje op haar hoofd en vier diefjes in de dop in de leeftijd van drie tot twaalf. Ze speurden de straat af of er ergens iets te halen viel. Behalve een paar verdwaalde vuilnisbakken was dat niet het geval, dus liepen ze naar het huis naast dat van mij, staken sleutel in het slot van de voordeur en verschansten zich achter de gesloten rolluiken, plannen smedend om een bom te gooien in het buurthuis en de Nederlandse samenleving een flinke poot uit te draaien. Een enorme schotelantenne die tot ver in de Arabische wereld reikt verrees al snel aan de achtergevel, in de loop van de weken reed er met regelmaat een vrachtwagen voor waaruit, zo dicht mogelijk bij de voordeur en dus uit het zicht, verdachte pakketten het huis in werden gesleept. Ze hadden iets te verbergen, die Syriërs, die zich niet of nauwelijks lieten zien.

En dat hadden ze. Twee jaar van angst en onzekerheid, van een boottocht op een veel te volle vissersboot die twaalf levensgevaarlijke dagen duurde, van niet welkom zijn, van niet weten waar nu weer te gaan. Van maanden trekken door vreemde landen waar ze de taal niet spraken, niet naar school konden en niet konden werken, waar ze, kortom, hun recht op een menswaardig bestaan leken te hebben verspeeld. Twee jaar van gemis ook van familie en vrienden, van alles wat vertrouwd was en waarbij ze niet hoefden na te denken.

Ik heb alleraardigste burens, bescheiden en sociaal, intelligent en ontwikkeld, open en gastvrij, welopgevoed en beleefd. Ik hoor ze vaak lachen. Ze zijn dankbaar dat ze hier zijn, dat ze veilig zijn en kansen krijgen.

Ik spreek inmiddels een aardig woordje Arabisch. **كأحب** zegt Hala van zeven met haar armen om me heen. Ik hou van jou.

كأحب

Marjolijn Sengers, 27 september 2015